

Repertoriumnummer 2023/ 1261
Datum van uitspraak 16 februari 2023
Rolnummer A/22/00760

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Ingeschreven in het register van het Hof van Justitie onder nr. 1253840

Luxemburg 14. 04. 2023 De Griffier, voor deze

Fax/E-mail: _____ p.o. Pils
Anne Lamote
Administrateur

Neergelegd op: 13/4/23

Ondernemingsrechtbank Gent - afdeling Gent

Vonnis

negende kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

CURIA GREFFE
Luxemburg

Date 13. 04. 2023

A/22/00760

CV REPROBEL, met zetel te 1000 Brussel, Havenlaan 86c bus 201a, en met ondernemingsnummer 0453.088.681, voor wie als raadsman optreedt Meester Bauwens loco Meester Jean-Ferdinand Puyraimond, advocaat te Brussel,

Eiseres,

tegen:

NV COPACO BELGIUM, met zetel te 9320 Aalst, Korte Keppestraat 23/1, en met ondernemingsnummer 0466.466.565, voor wie als raadslieden optreden, Meester Thierry Van Innis, advocaat te Antwerpen, Meester Benoit Van Asbroeck, advocaat te Brussel en Meester Kristof Zadora, advocaat te Hasselt, pleitend Meester Thierry Van Innis,

Verweerster,

1. De rechtspleging

Het dossier van de rechtspleging werd ingezien, in het bijzonder de inleidende dagvaarding ten gronde betekend op 16 december 2020 door C.V. REPROBEL tegen de NV COPACO BELGIUM om te verschijnen voor de ondernemingsrechtbank te Gent, afdeling Dendermonde, de neergelegde stukken en conclusies.

Bij vonnis van 4 maart 2022 van de ondernemingsrechtbank te Gent, afdeling Dendermonde werd de zaak verzonden naar deze kamer bij de ondernemingsrechtbank te Gent, afdeling Gent ingevolge toepassing van artikel 633quinquies, §1, lid 3 Ger.W. Juncto artikel 575 Ger.W.

De zaak werd bij toepassing van artikel 662 lid 1 Ger.W. op rol gezet en vastgesteld voor behandeling op de zitting van 17 november 2022.

De zaak werd aangevat en behandeld, partijen werden in hun middelen en conclusies gehoord op de openbare zitting van deze rechtbank en kamer op 17 november 2022, waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

De artikelen 2 en 30 tot en met 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden nageleefd.

Op 7 februari 2023 werd door C.V. REPROBEL een verzoekschrift tot heropening van de debatten neergelegd, waarop opmerkingen werden geformuleerd door COPACO op 10 februari 2023.

2. De vorderingen

CV REPROBEL vordert volgens haar aanvullende en syntheseconclusie neergelegd op 17 oktober 2022 om haar vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Verweerster te veroordelen tot betaling aan eiseres van de herleide hoofdsom van 28.614,49 €, BTW inbegrepen, te vermeerderen met verwijlinteressen overeenkomstig de Wet van 2 augustus 2002 (8,5% voor de periode tot en met 30 juni 2016 en 8% vanaf 1 juli 2016), vanaf de vervaldagen van de respectievelijke facturen, en dit tot op datum van dagvaarding, waarna de gerechtelijke intresten aan dezelfde intrestvoet tot op datum van algehele betaling;

Verweerster te veroordelen tot betaling aan eiseres van een vrijwillig herleide schadevergoeding van 2.861,44 €, te vermeerderen met gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van dagvaarding tot op de datum van betaling;

Eiseres uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen voor alle wettelijk verschuldigde accessoria, in het bijzonder in verband met eventuele onjuiste of onvolledige aangiftes van gedaagde voor de referentieperiodes waarop de openstaande facturen betrekking hebben;

Indien Uw Rechtbank van oordeel zou zijn dat geen BTW verschuldigd is over de door verweerster verschuldigde apparatenvergoedingen, vraagt eiseres voorbehoud te verlenen om haar vordering opnieuw te becijferen exclusief BTW, en om haar toe te laten deze vordering BTW-technisch te regelen via de passende boekhoudkundige stukken.

Verweersters te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding (basisbedrag : 2.800 €) en het bedrag van 20 € ter bestemming van het begrotingsfonds van juridische tweedelijnsbijstand;

Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal zonder borg en met uitsluiting van consignatie met speciale bestemming.

NV COPACO BELGIUM (verkort : 'COPACO') vordert volgens haar syntheseconclusie neergelegd op 1 juni 2022 om in hoofdorde, de vordering van REPROBEL ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren, en in ondergeschikte orde,

Alvorens verder recht te spreken, aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vragen te stellen:

- *Is een entiteit, zoals REPROBEL, die door de Staat werd belast met de inning en de verdeling van de bij de Staat vastgestelde billijke compensatie(s) in de zin van artikel 5 van de richtlijn 2001/29, en waarover de Staat toezicht uitoefent, een entiteit tegen wie een particulier, voor zijn verweer, de strijdigheid met het Unierecht kan invoeren van een nationale norm die deze entiteit aan deze particulier wenst op te leggen?*

-
- *Is het bij de beantwoording van deze vraag van belang dat het door de Staat op deze entiteit uitgeoefend toezicht onder meer inhoudt:*
- *De verplichting voor deze entiteit om steeds een kopie van zijn verzoek om gegevens aan de vergoedingsplichtigen, nodig zowel voor de inning als voor de verdeling van de vergoeding voor reprografie, toe te zenden aan de bevoegde minister, zodanig dat hij op de hoogte kan blijven van de wijze waarop de entiteit het recht op toezicht uitoefent en kan uitmaken of het raadzaam is om door middel van een ministerieel besluit de inhoud, het aantal en de frequentie van de verzoeken om gegevens op zodanige wijze te bepalen dat zij de activiteiten van de ondervraagde personen niet meer dan nodig hinderen;*
 - *De verplichting voor de entiteit om een beroep te doen op de vertegenwoordiger van de Minister om een verzoek om gegevens, nodig voor de inning van de evenredige vergoeding voor reprografie, te verzenden aan de vergoedingsplichtigen, aan de dealers, ongeacht of zij groothandelaar of kleinhandelaar zijn, aan de leasingbedrijven of aan de bedrijven voor onderhoud van apparaten, indien de vergoedingsplichtige niet aan de inning heeft meegewerkt, met dien verstande dat de entiteit tevens de verplichting heeft een kopie van dit verzoek aan de bevoegde minister te zenden zodanig dat die de inhoud, het aantal en de frequentie van de verzoeken op zodanige wijze kan bepalen dat zij de activiteiten van de ondervraagde personen niet meer dan nodig hinderen;*
 - *De verplichting voor de entiteit om de verdelingsregels inzake de vergoeding voor reprografie, alsook elke wijziging die het daarin aanbrengt, ter goedkeuring voor te leggen aan de bevoegde minister;*
 - *De verplichting voor de entiteit om het door hem opgestelde aangifteformulier ter goedkeuring voor te leggen aan de bevoegde minister, zonder dewelke het niet kan worden uitgereikt.*
- *Is het bij de beantwoording van de vraag tevens van belang dat de entiteit beschikt over de navolgende bevoegdheden die niet voortvloeien uit de regels die in de betrekkingen tussen particulieren gelden?*
- *De bevoegdheid om alle gegevens op te vragen die nodig zijn voor de inning van de vergoeding voor reprografie bij alle personen die vergoedingsplichtigen, bijdrageplichtigen, dealers, ongeacht of zij groothandelaar of kleinhandelaar zijn, leasingbedrijven en bedrijven voor onderhoud van apparaten zijn. Waarbij elk verzoek steeds verplicht moet gebeuren met vermelding van de strafsancties die*

gelden ingeval de opgelegde termijn niet in acht wordt genomen of onvolledige of onjuiste gegevens worden verstrekt;

- *De bevoegdheid om alle vergoedingsplichtigen te verzoeken alle gegevens betreffende de gekopieerde werken te verstrekken die nodig zijn voor de verdeling van de vergoeding voor reprografie;*
 - *De bevoegdheid om alle nodige inlichtingen voor het uitvoeren van haar opdracht te bekomen bij de Administratie der Douane en Accijnzen, de Administratie van de btw en de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.*
- *Heeft artikel 5, lid 2, onder a) en onder b) van de richtlijn 2001/29 rechtstreekse werking?*
- *Dient een nationale rechter op verzoek van een particulier een nationale norm buiten toepassing te laten wanneer deze door de Staat opgelegde norm strijdig is met voornoemd artikel 5, meer bepaald omdat die norm in strijd met voornoemd artikel deze particulier verplicht heffingen te betalen?*

In meer ondergeschikte orde vordert zij dat de vorderingen van REPROBEL tot betaling van (i) moratoire interesten aan de intrestvoet bepaald in uitvoering van de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties (ii) een schadevergoeding en (iii) BTW worden afgewezen als ongegrond.

Vast te stellen dat deze bijkomende vorderingen van REPROBEL roekeloos zijn, en REPROBEL daarom te veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding aan Copaco begroot op 1 €.

In ieder geval, REPROBEL te veroordelen tot alle kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding die, gelet op de aard en complexiteit van het debat, op het maximum van 26.000 € dient te worden bepaald.

3. Feiten

Voor wat de feiten betreft wordt integraal verwezen naar het tussenvonnissen van 4 maart 2022 van de ondernemingsrechtbank te Gent, afdeling Dendermonde.

COPACO is in de loop van de procedure in juni 2021, februari 2022 en juli 2022 overgegaan tot het afsluiten van drie dadingsovereenkomsten met REPROBEL waardoor de oorspronkelijke vordering van REPROBEL in de vorm van openstaande facturen ad. 1.116.995,67 € teruggebracht werd tot een bedrag van 28.614,49 €; in het kader van de afgesloten dadingsovereenkomsten heeft REPROBEL creditnota uitgeschreven voor een bedrag (BTW in) van 660.197,55 € (44.292,70 € + 25.947,00 € + 75.765,67 € + 105.652,97 € + 57.429,38 € + 79.596,03 € + 41.383,79 € + 53.421,14 € + 39.729,62 € + 50.098,43 € + 41.808,53 € + 44.630,29 €).

4. Beoordeling

Procedure: verzoekschrift tot heropening der debatten

Bij verzoekschrift van 7 februari 2023 werd een verzoek tot heropening van de debatten geformuleerd door REPROBEL op grond van een tijdens het beraad op 23 januari 2023 tussengekomen uitspraak van de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank te Brussel, 5° kamer waarin de door haar aangekleefde stelling wordt gevolgd.

Bij opmerkingen van 10 februari 2023 betwist COPACO dat het om een nieuw feit van overwegend belang gaat in de zin van artikel 772 Ger.W. dat géén heropening van de debatten wettigt.

Deze rechtbank stelt vast dat zoals verzoekster tot heropening staande houdt, het bedoelde vonnis haar standpunt in rechte ingenomen en de door haar te dien behoeve aangevoerde rechtspraak bevestigt, en bijaldien niet in te zien is hoe dit een nieuw feit van overwegend belang kan uitmaken, nu dit niet kan leiden tot een wijziging of aanpassing van de in rechte door partijen wederzijds ingenomen standpunten waarover de rechtbank zich moet beraden.

Uitspraken die tussenkomen tijdens het beraad worden in principe niet als een nieuw feit van overwegend belang beschouwd, tenzij in het uitzonderlijk geval dat in deze rechtspraak innovatieve en niet eerder ingenomen middelen worden ontwikkeld die niet eerder werden geventileerd en die van bepalende invloed kunnen zijn op de door partijen eerder verdedigde standpunten.

Verzoekster tot heropening geeft niet aan dat er sprake is van een dergelijke mogelijke invloed, nu het vonnis in kwestie niet meer doet dan zich inschrijven in een bestaande strekking waarvan de teneur genoegzaam bekend is.

Het verzoek tot heropening van de debatten wordt afgewezen als niet gegrond.

Ontwikkeling ten gronde

COPACA steunt zich samengevat op de principiële tegenstrijdigheid tussen de bepalingen vervat in het KB Reprografie van 30 oktober 1997 die in uitvoering van de Auteurswet van 30 juni 1994 voorzien in een tweeledige vergoeding bestaande uit de combinatie van een forfaitaire vergoeding met een evenredige vergoeding enerzijds en artikel 5 lid 2 a en b van de Europese richtlijn 2001/29 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij (verder 'Infosoc-richtlijn') anderzijds die de lidstaten die het reproductierecht in hun wetgeving opnemen, toelaten uitzonderingen hierop te voorzien.

In reactie op het arrest uitgesproken door het Hof van Justitie op 12 november 2015 inzake Hewlett-Packard Belgium (HvJEU 12 november 2015, C-572-13, Hewlett-Packard Belgium) waarbij dit Hof verklaarde dat artikel 5 lid 2 a en b van de Infosoc-richtlijn zich verzetten tegen het door

België uitgewerkte reprografiesysteem van aanrekening van forfaitaire vergoedingen, heeft COPACO vanaf november 2015 de betaling van haar facturen opgeschort tot na januari 2017 vanaf wanneer de nieuwe reprografieregeling die bij wet van 22 december 2016 werd aangepast aan de bepalingen van de richtlijn en in voege kwam op 10 maart 2017.

COPACO beroept zich op de rechtstreekse werking van art 5 lid 2 a en b van de Infosoc-richtlijn in de Belgische rechtsorde en de strijdigheid met de nationale regelgeving tot 29 december 2016 (verschijningsdatum BS wet 22 december 2016), terwijl REPROBEL deze analyse principieel aanvecht.

In het voornoemde Hewlett-Packard arrest werd een uitlegging gegeven aan de beperkingen waarin een lidstaat krachtens in artikel 5 lid 2 a en b van de Infosoc-richtlijn in haar nationale wetgeving kan voorzien en die niet geïncorporeerd werd in de tot 29 december 2016 geldende reprografieregeling, met name door :

- de hoogte van een forfaitaire vergoeding slechts afhankelijk te maken van het aantal kopieën per minuut dat met de betrokken kopieerapparaten kon worden gemaakt;
- de vergoedingen minstens deels te begroten in functie van de schade die aan de betrokken auteurs door ongeoorloofde reproducties kon worden berokkend;
- de vergoedingen al dan niet deels aan anderen dan de auteurs toe te kennen;
- de betaling van vergoedingen te eisen aan personen die kopieerapparaten aan identificeerbare gebruikers ter beschikking stellen;
- in een systeem te voorzien dat door het opleggen van zowel een forfaitaire vergoeding als een evenredige vergoeding tot overcompensatie kon leiden, zonder mechanismen van terugbetaling.

De bepalingen van een richtlijn hebben in beginsel evenwel niet eerder rechtstreekse werking op het recht van de lidstaat dan nadat ze omgezet zijn in nationaal recht.

De Belgische Staat werd door het Hof van Justitie bij arrest van 18 november 2004 op de vingers getikt wegens laattijdige implementatie van de RL 2001/29 die ten laatste op 22 december 2002 had moeten omgezet zijn (HvJ EU 14 november 2004, C-143/04, Commissie vs. België).

De verplichting tot **richtlijnconforme interpretatie** houdt in dat de Belgische rechter, nadat de omzettingstermijn van een richtlijn is verstreken, bij de toepassing van het nationale recht de bepaling zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn.

Indien Unierechtelijke bepalingen rechtstreekse toepassing vinden binnen het nationaal rechtsbestel van een lidstaat, primeert het Europees recht op nationaal recht wanneer er een conflict bestaat tussen deze twee (HvJ EU 15 juli 1964, C-6/64, *Costa vs ENEL*)

Het staat vast dat de modaliteiten voorzien in de oude reprografieregeling minstens deels strijdig waren met de Infosoc-richtlijn samengevat omdat de billijke compensatie zoals opgelegd in art. 5.2 b niet weerspiegeld werd in de nationale reprografieregeling die tot 29 december 2016 voorzorg in het opleggen van forfaits zonder objectief kwantitatief verband met het daadwerkelijk gebruik waardoor deze vergoedingen dreigen hun louter compenserend karakter te overstijgen. In uitzonderlijke gevallen en wanneer de richtlijn niet tijdig is omgezet naar Belgisch recht en geen richtlijn conforme interpretatie mogelijk is, moeten nationale bepalingen wijken voor communautaire bepalingen vervat in een richtlijn en dienen bepalingen in de richtlijn als een regel van de Belgische rechtsorde te worden toegepast.

De invulling van de voorwaarden die hiertoe dienen te zijn vervuld, geeft in rechte aanleiding tot principiële uiteenlopende standpunten bij betrokken partijen.

- (i) Bepalingen uit een richtlijn kunnen rechtstreeks ingeroepen worden door een particulier indien ze betrekking hebben op de regeling van een (rechts)verhouding tussen particulieren enerzijds en de staat of haar organen anderzijds (verticale werking van de richtlijn norm)

De stelling die REPROBEL aankleeft is dat zij geen staatsorgaan is of er anderszins deel van uitmaakt, terwijl COPACO een tegenovergestelde visie huldigt.

Het antwoord op de vraag is vanzelfsprekend van belang om te kunnen nagaan of het gaat om een horizontaal dan wel verticaal conflict, in welk laatste geval het rechtstreeks inroepen van communautaire bepalingen uit een richtlijn geoorloofd is.

REPROBEL bepleit dat haar organisatie geen staatsentiteit is, samengevat aan de hand van de volgende overwegingen :

- REPROBEL is een beheersvennootschap van auteursrechten en als alle andere onderworpen aan het prudentiële (financiële) wettigheidstoezicht van de Controledienst van de beheersvennootschappen bij de FOD Economie
- REPROBEL heeft de rechtsvorm van een privaatrechtelijke vereniging
- de Belgische Staat is op geen enkele manier vertegenwoordigd in het bestuur van REPROBEL
- REPROBEL behartigt private belangen en rechten, en int geen belastingen, of taksen ten behoeve van de gemeenschap en oefent geen openbare opdracht uit

- de leden van REPROBEL zijn andere beheervenootschappen die evenzo belast zijn met het innen en verdelen van particuliere auteursrechten
- REPROBEL is niet krachtens een handeling van openbaar gezag belast met een dienst doch is enkel een resultaat van de bekrachtiging van de groepering van een reeks beheerorganisaties van auteurs en/of uitgevers
- constante binnenlandse en buitenlandse rechtspraak heeft de kwalificatie van een beheerorganisatie als private entiteit bevestigd

COPACO doet daartegen gelden dat :

- niet uit het oog mag verloren worden dat REPROBEL bekleed is met een dubbele functie en onderscheid gemaakt moet worden tussen de krachtens artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 15 oktober 1997 exclusief toevertrouwde dienst van algemeen belang met name de inning en verdeling van billijke vergoedingen, en haar optreden, sedert 2018, als een loutere auteursbeheersvennootschap,
- De aan REPROBEL exclusief toevertrouwde Koninklijke opdracht bestaat erin de inning en verdeling te verzekeren van door de Staat vastgestelde billijke vergoedingen, conform door de Staat vastgestelde modaliteiten onder strikt, permanent en verregaand toezicht van de Staat, inhoudende onder meer de verplichting om de Minister op de hoogte te houden, bepaalde handelingen die ressorteren onder haar Koninklijke opdracht niet te kunnen stellen zonder zijn toestemming, enz...
- De leden van REPROBEL in het kader van deze Koninklijke opdracht zijn de beheervenootschappen en niet de uiteindelijke auteursrechthebbenden
- Deze opdracht werd uitbesteed aan REPROBEL doch had evengoed door de Staat zelf kunnen georganiseerd worden
- REPROBEL zichzelf in het jaarverslagen tot 2018 als een privéonderneming beschouwt belast met een opdracht van openbaar belang en een wettelijk inningsmonopolie
- het Hof van Justitie in een aantal casussen privaatrechtelijke rechtspersonen belast met specifieke taken gekwalificeerd heeft als entiteit van de Staat (HvJ EU 5 februari 2004, C-157/15, Rieser Internationale Transporte inzake de uitbesteding van inning van tolgelden; HvJ EU 10 oktober 2017 C-413/15, Farrell inzake de uitbetaling van niet verzekerde vergoedingen aan verkeersslachtoffers)

Het laatste standpunt wordt gedeeld in bepaalde nationale rechtspraak (vgl. Orb. Antwerpen 16 juni 2022, A/2021/03648, niet gepubliceerd) terwijl het hoogste Belgische rechtscollège zich over deze aangelegenheid nog niet uitgesproken heeft: in het arrest van 24 september 2020 gewezen

door het Hof van Cassatie (Cass. 24 september 2022 HP BELGIUM / REPROBEL C.18.0039 F/1 en C.18.0468.F, www.cass.be) was deze kwestie géén geschilpunt dat voorwerp vormde van de aangevoerde middelen tot verbreking.

Terwijl de precieze invulling van het concept Staatsentiteit aanleiding blijft geven tot controversiële standpunten die de rechtszekerheid niet ten goede komen, en de oplossing van de vraag of REPROBEL als een entiteit in de Unierechtelijke betekenis van het woord moet worden beschouwd enkel toekomt aan het Hof van Justitie zelf (HvJ EU 5 februari 1962, C-26/62 Van Gend en Loos) ligt het op de weg het Hof van Justitie hierover te vatten met het oog op nadere interpretatie, zoals geformuleerd in het dispositief.

- (ii) Bepalingen uit een richtlijn kunnen rechtstreeks ingeroepen worden door een particulier tegen de staat of haar orgaan wanneer de bepalingen van de richtlijn onvoorwaardelijk, duidelijk en voldoende nauwkeurig geformuleerd zijn

Artikel 5.2 a) en b) van de Infosoc-richtlijn luidt als volgt :

Beperkingen en restricties

2. De lidstaten kunnen beperkingen of restricties op het in artikel 2 bedoelde reproductierecht stellen ten aanzien van:

a) de reproductie op papier of een soortgelijke drager, met behulp van een fotografische techniek of een andere werkwijze die een soortgelijk resultaat oplevert, met uitzondering van bladmuziek, op voorwaarde dat de rechthebbenden een billijke compensatie ontvangen;

b) de reproductie, op welke drager dan ook, door een natuurlijke persoon voor privé-gebruik gemaakt, en zonder enig direct of indirect commercieel oogmerk, mits de rechthebbenden een billijke compensatie ontvangen waarbij rekening wordt gehouden met het al dan niet toepassen van de in artikel 6 bedoelde technische voorzieningen op het betrokken werk of het betrokken materiaal;

Overweging 52 van de Infosoc-richtlijn luidt als volgt :

Bij de toepassing van een beperking of restrictie inzake het kopiëren voor privé-gebruik overeenkomstig artikel 5, lid 2, onder b), dienen de lidstaten eveneens te bevorderen dat vrijwillige maatregelen worden genomen om het doel van deze beperking of restrictie te helpen bereiken. Indien binnen een redelijke termijn geen vrijwillige maatregelen zijn getroffen om reproductie voor privé-gebruik mogelijk te maken, kunnen de lidstaten maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de begunstigten van die beperking of restrictie kunnen profiteren. Door de rechthebbenden getroffen vrijwillige maatregelen, met inbegrip van overeenkomsten tussen rechthebbenden en

andere betrokken partijen, alsmede door de lidstaten getroffen maatregelen, beletten de rechthebbenden niet om technische voorzieningen te treffen die verenigbaar zijn met de nationaalrechtelijke beperkingen of restricties inzake het kopiëren voor privé-gebruik overeenkomstig artikel 5, lid 5, onder b), rekening houdend met de voorwaarde inzake een billijke compensatie van artikel 5, lid 2, onder b), en de mogelijke differentiatie tussen de verschillende gebruiksvoorwaarden overeenkomstig artikel 5, lid 5, zoals het controleren van het aantal reproducties. Om misbruik van dergelijke maatregelen te voorkomen, moeten alle ter uitvoering van die maatregelen toegepaste technische voorzieningen rechtsbescherming genieten.

REPROBEL betwist het onvoorwaardelijk, duidelijk en nauwkeurig karakter van artikel 5.2 b van de Infosoc-richtlijn, doordat aan de lidstaten de vrijheid gelaten wordt naar eigen goeddunken de beperkingen al dan niet te voorzien, en de invulling van het billijk karakter van de compensatie over te laten aan de lidstaten.

COPACO stelt daartegen aan de hand van breed gedragen Unierechtspraak dat de exacte toedracht van deze bepaling uit de richtlijn en het imperatief dat ze onvoorwaardelijk, duidelijk en precies moet zijn, mede vorm heeft gekregen aan de hand van de uitleggingen door het Hof van Justitie waartoe het intussen aanleiding gaf.

Dit imperatief is vervuld van zodra de lidstaten verplicht worden een bepaalde gedragslijn te volgen en/of van zodra de lidstaten een duidelijke en nauwkeurige resultaatsverplichting wordt opgelegd.

De vaststelling dat aan de lidstaten optiemogelijkheden worden gelaten is ogenschijnlijk niet onbestaanbaar met de voorwaarde dat de bepaling in de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig is (vgl. HvJ EU 12 februari 2009 inzake C-138/04 inzake Cobelfret; HvJ EU 17 maart 2022, C-232/20 inzake Daimler AG, Mercedes-Bens Werk Berlin).

Uit de verschillende vragen tot uitlegging omtrent bepalingen uit diverse richtlijnen waarop het Hof van Justitie bij herhaling is ingegaan is op te maken dat uitlegging noodzakelijk kan zijn niet omwille van het onprecies of onduidelijk karakter van de in vraag gestelde bepaling uit de richtlijn, doch omdat een interpretatie in een bepaalde concrete casus aan de orde is zonder dat het onvoorwaardelijk, duidelijk of nauwkeurig karakter van de bepaling zelf in het gedrang komt. Een dergelijke uitlegging komt exclusief aan het Hof van Justitie toe en niet aan de nationale rechter.

Te dezen staat de invulling van het concept '*billijke compensatie*' centraal waaromtrent in het verleden in verschillende arresten van het Hof van Justitie ingegaan werd na een prejudiciële vraag tot nadere inhoudelijke uitlegging van dit begrip terwijl niet werd vastgesteld dat het om een onnauwkeurig of onduidelijk geformuleerde bepaling gaat (zie overzicht rechtspraak syntheseconclusie COPACO dd. 8 december 2021 randnummer 67 en onder meer HvJ EU 21 oktober 2010, C-467/08 Padawan).

Het antwoord op de door COPACO gesuggereerde vraag tot nadere uitlegging aan het Hof van Justitie in verband met de rechtstreekse werking van artikel 5.2 onder a) en b) van de Infosoc-richtlijn en heeft een potentieel impact op de gegrondheid van de vordering die door REPROBEL tegen haar gesteld werd; COPACO doet blijken van een objectief belang om zich tot het Hof van Justitie te wenden met het oog op nadere uitlegging.

De gestelde vragen zoals geformuleerd in het dispositief, zijn bijgevolg noodzakelijk opdat deze rechtbank in de mogelijkheid zou zijn om een beslissing te nemen en komen dan ook pertinent voor.

5. Beslissing

Rechtdoende op tegenspraak,

Verklaart het verzoek tot heropening van de debatten neergelegd door REPROBEL op 7 februari 2023 ontvankelijk doch niet gegrond.

Uitspraak doende op de vordering van REPROBEL,

alvorens ten gronde te oordelen,

verzendt de zaak naar het **Hof van Justitie** met het oog op een prejudiciële beslissing met uitlegging over de volgende vragen :

- *Is een entiteit, zoals REPROBEL, in de mate dat ze door de Staat via een Koninklijke opdracht werd belast met de inning en de verdeling van de bij de Staat vastgestelde billijke compensatie(s) in de zin van artikel 5 lid 2 a en b van de richtlijn 2001/29, en waarover de Staat toezicht uitoefent, een entiteit tegen wie een particulier, voor zijn verweer, de strijdigheid met het Unierecht kan invoeren van een nationale norm die deze entiteit aan deze particulier wenst op te leggen?*
- *Is het bij de beantwoording van deze vraag van belang dat het door de Staat op deze entiteit uitgeoefend toezicht onder meer inhoudt:*
 - *De verplichting voor deze entiteit om steeds een kopie van zijn verzoek om gegevens aan de vergoedingsplichtigen, nodig zowel voor de inning als voor de verdeling van de vergoeding voor reprografie, toe te zenden aan de bevoegde minister, zodanig dat hij op de hoogte kan blijven van de wijze waarop de entiteit het recht op toezicht uitoefent en kan uitmaken of het raadzaam is om door middel van een ministerieel besluit de inhoud, het aantal en de frequentie van de verzoeken om gegevens op zodanige wijze te bepalen dat zij de activiteiten van de ondervraagde personen niet meer dan nodig hinderen;*

- *De verplichting voor de entiteit om een beroep te doen op de vertegenwoordiger van de Minister om een verzoek om gegevens, nodig voor de inning van de evenredige vergoeding voor reprografie, te verzenden aan de vergoedingsplichtigen, aan de dealers, ongeacht of zij groothandelaar of kleinhandelaar zijn, aan de leasingbedrijven of aan de bedrijven voor onderhoud van apparaten, indien de vergoedingsplichtige niet aan de inning heeft meegewerkt, met dien verstande dat de entiteit tevens de verplichting heeft een kopie van dit verzoek aan de bevoegde minister te zenden zodanig dat die de inhoud, het aantal en de frequentie van de verzoeken op zodanige wijze kan bepalen dat zij de activiteiten van de ondervraagde personen niet meer dan nodig hinderen;*
- *De verplichting voor de entiteit om de verdelingsregels inzake de vergoeding voor reprografie, alsook elke wijziging die het daarin aanbrengt, ter goedkeuring voor te leggen aan de bevoegde minister;*
- *De verplichting voor de entiteit om het door hem opgestelde aangifteformulier ter goedkeuring voor te leggen aan de bevoegde minister, zonder dewelke het niet kan worden uitgereikt.*

– *Is het bij de beantwoording van de vraag tevens van belang dat de entiteit beschikt over de navolgende bevoegdheden ?*

- *De bevoegdheid om alle gegevens op te vragen die nodig zijn voor de inning van de vergoeding voor reprografie bij alle personen die vergoedingsplichtigen, bijdrageplichtigen, dealers, ongeacht of zij groothandelaar of kleinhandelaar zijn, leasingbedrijven en bedrijven voor onderhoud van apparaten zijn. Waarbij elk verzoek steeds verplicht moet gebeuren met vermelding van de strafsancities die gelden ingeval de opgelegde termijn niet in acht wordt genomen of onvolledige of onjuiste gegevens worden verstrekt;*
- *De bevoegdheid om alle vergoedingsplichtigen te verzoeken alle gegevens betreffende de gekopieerde werken te verstrekken die nodig zijn voor de verdeling van de vergoeding voor reprografie;*
- *De bevoegdheid om alle nodige inlichtingen voor het uitvoeren van haar opdracht te bekomen bij de Administratie der Douane en Accijnzen, de Administratie van de btw en de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.*

– *Heeft artikel 5, lid 2, onder a) en onder b) van de richtlijn 2001/29 rechtstreekse werking?*

- ***Dient een nationale rechter op verzoek van een particulier een nationale norm buiten toepassing te laten wanneer deze door de Staat opgelegde norm strijdig is met voornoemd artikel 5 a) en b) van de richtlijn 2001/29, meer bepaald omdat die norm in strijd met voornoemd artikel deze particulier verplicht heffingen te betalen?***

Verwijst de zaak naar de rol van de negende kamer.

Houdt de beslissing over de kosten aan.

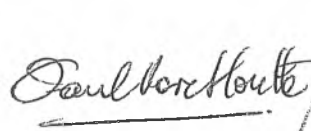
Dit vonnis is gewezen door de heer Kristiaan Dehing, rechter in de rechtbank, kamervoorzitter, en de heren Paul Van Houtte en Lieven Bauwens, rechters in ondernemingszaken, die over de zaak hebben geoordeeld. Dit vonnis is in het openbaar uitgesproken door de heer Kristiaan Dehing, kamervoorzitter, bijgestaan door mevrouw Myriam Geldof, griffier, op de zitting van donderdag 16 februari 2023.

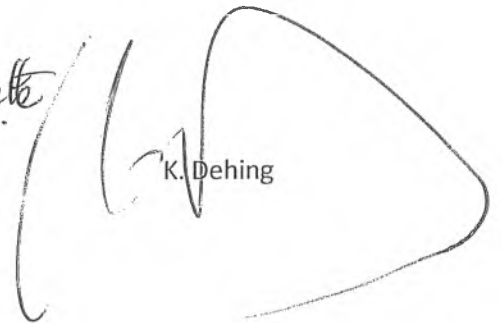
M. Geldof

L. Bauwens

P. Van Houtte

K. Dehing

voor eensluidend afschrift bestemd
om gevoegd te worden bij het dossier
van de rechtspleging.
(art. 721/7° Ger. W.)
De Griffier,

A. Vriendt
griffier